

РЕШЕНИЕ

№ 3785

гр. София, 04.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 25.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **3656** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.197, ал.2-4 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № ПИ-62/20.03.2012г. на Директора на ТД на НАП – С., с което са оставени без уважение жалбите срещу постановления за налагане на обезпечителни мерки (П.) изх.№ 53-06-3554-7/21.02.2012г. и № 53-06-3554-9/21.02.2012г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Становища на страните: Жалбоподателят оспорва решението, с аргументи, че е незаконосъобразно, тъй като бил редовен платец и не избягвал плащане на публични задължения, а запорирането на сметките му във всички банки спирало дейността му, не можел да извършва разплащания на големи печалби съгласно изискванията на Закона за хазарта, както и да спазва изискванията на разпоредбите за мерките срещу изпиране на пари. Прави искане за замяна с друг вид ОМ върху активи на дружеството – собствени игрални автомати.

Ответникът – Директор на ТД на НАП – С. не изразява становище в хода на съдебното производство.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните и съобрази относимите правни разпоредби, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

По фактите:

По повод изискуеми задължения на [фирма], установени с декларации по ЗКПО и Декларации образец 6 за период от 01.05.2011г. до 29.12.2011г. са изпратени покани за

доброволно изпълнение на 06.10.2011г. и 07.11.2011г. Наличието на задължения не се спори.

С протоколи от 17.10.2011г. и 07.11.2011г. са документирани срещи между публични изпълнители при ТД на НАП-С. и представител на жалбоподателя, на които са обсъдени възможности да обезпечаване и погасяване на задълженията, намерение на дружеството да предостави искане за издаване на разрешение за неотложно плащане на основание чл.229, ал.1 от ДОПК и предложение за обезпечение с машини негова собственост, сочат се връчени покани и П. от 06.10.2011г. (неприложени по делото). На втората среща е обсъдено заявление за разсрочване/отсрочване на публични вземания от 26.10.2011г. като лицето е уточнило да се счита като предложение за обезпечение, връчена е покана за доброволно изпълнение, посочено е, че задълженията ще се погасяват на части, в рамките на бм., дружеството се задължава да прави месечни вноски не по-малко от 12 000 лв., като едновременно обслужва нововъзникналите задължения.

За обезпечаване на вземанията публичният изпълнител при ТД на НАП-С. е издал спорните П. изх.№ 53-06-3554-7/21.02.2012г. и № 53-06-3554-9/21.02.2012г., с които са наложени запори върху банкови сметки на жалбоподателя в 31 търговски банки. Като фактически основания за налагане на обезпеченията е посочено, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични вземания в посочени размери съгласно описани декларации по ЗКПО и декларации образец 6 НОИ – ЗОВ (Д., ДОО, ЗО, УПФ) за посочени периоди. Като правни основания са посочени чл.200 от ДОПК и чл.202 вр. с чл.195, ал.1 от ДОПК.

Жалбоподателят е обжалвал постановленията с жалби от 15.03.2013г. пред Директора на ТД на НАП – С..

С решение № ПИ-62/20.03.2012г. Директорът на ТД на НАП - С., в производство по чл.197, ал.1 ДОПК, се е произнесъл по жалбите на [фирма] срещу П. изх.№ 53-06-3554-7/21.02.2012г. и № 53-06-3554-9/21.02.2012г. като ги оставил без уважение като неоснователни. Намерил е, че са налице фактическите и правни основания, посочени в двете постановления за налагане на ОМ, от формална страна същите съдържали необходимите реквизити, касаят подлежащи на събиране задължения на [фирма], установени с годни изпълнителни титули. Според решаващият орган частичните плащания не са основание за отмяна на наложените ОМ, а видно от приложената справка към 19.03.2012г. [фирма] имало непогасени публични задължения в размер на 114 016, 96 лв., чието събиране следвало да бъде обезпечено чрез налагане на заповест. Счита, че преценка за евентуална затрудненост на дейността на дружеството не следва да се извършва в производство по Глава 24 от ДОПК, тя е при предварителните ОМ, каквито не са процесните.

След връчване на 30.03.2012г. на решението, на 06.04.2012г. е подадена жалбата, предмет на настоящото съдебно производство.

Правни изводи:

Съдът намира жалбата за допустима – подадена по реда и на основание чл.197, ал.2 ДОПК, срещу подлежащото на съдебно обжалване решение на директор на съответната ТД на НАП, постановено при обжалване по административен ред на постановление за налагане на обезпечителни мерки; в 7 дневния срок от връчване на решението, от надлежна страна, адресат на обезпечителните мерки.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима от съда на основание чл.160,

ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваното решение на Директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл.197, ал.1 ДОПК. Издадено е в съответната форма и реквизити. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролираните с обжалваното решение актове – потвърдените постановления на публичния изпълнител.

По материалната законосъобразност на обжалваното решение и потвърдените с него П. съдът намира следното:

В случая контролът на съда по същество е върху наложените обезпечителни мерки, като в производството по чл.197, ал.3 от ДОПК обхваща преценка за спазването на изискванията за законосъобразност при налагането им, като изрично в три хипотези съдът ги отменя: 1) Когато длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в която не попада случая, тъй като жалбоподателят не представя такова обезпечение; 2) Ако не съществува изпълнително основание – в случая не се спори наличие на такива; или 3) Ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5, която хипотеза не е налице, предвид, че вземанията са вече установени със съответните декларации, които са изпълнителни основания съгл. чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК. Тоест не е налице някоя от изричните хипотези за отмяна на ОМ.

Поради това съдът извършва проверка на спазването на изискванията на Глава двадесет и четвърта на ДОПК - „Обезпечения” съобразно фактите по делото. При тази проверка за материална законосъобразност на наложените обезпечения се установи следното:

1) Налице са подлежащи на обезпечение публични вземания - установени и изискуеми, посочени в конкретен размер в постановленията (чл.195, ал.1 и чл.196, ал.1, т.5 от ДОПК). Тези задължения не са били погасени изцяло и към момента на административното обжалване съгласно приложената по преписката справка, а жалбоподателят не установява тяхното погасяване в хода на съдебното производство, макар да твърди частично погасяване.

2) Обезпеченията са наложено с постановления на публичния изпълнител (чл.195, ал.3, т.2), като постановленията от формална страна изпълват реквизитите по чл.196 от ДОПК

3) Постановленията обаче не са надлежно мотивирани съобразно изискванията на чл.195, ал.2 и ал.3 от ДОПК относно обезпечителната нужда като ответникът не установява по делото всички фактически основания, относими към извършена такава преценка.

Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, а разпоредбата на чл.195, ал.3, т.2 от Кодекса поставя изискване за налагане на обезпечение, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно. В случая процесните постановления и потвърждаващото ги решение не съдържат конкретни мотиви за бланкетно посоченото в тях „ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане”. Публичният изпълнител и решаващият орган не сочат защо смятат, че ще се затрудни събирането на задълженията на жалбоподателя и съответно на такова предположение като

обезпечителна нужда, защо следва именно такава обезпечителна мярка – забор на сметките на лицето във всички търговски банки, без да е направен анализ на имуществото и поведението на длъжника по изпълнението. В този смисъл е относим доводът на жалбоподателя относно практическо спиране дейността му, макар и конкретно при този вид обезпечения, налагани не като предварителни ОМ, а в хода на изпълнението на вече установени задължения, да не се поставя въпроса за преценка по чл.121, ал.3 от ДОПК. Остава общото изискване към всеки един административен акт – принципа за съразмерност на административните актове и изпълнението спрямо засягането на правата и законните интереси на адресатите им, прогласен в субсидиарно приложимия АПК, чл.6, още повече при специалното изискване на чл.195, ал.2 от от за мотивиране на обезпечителната нужда. Ето защо преценка на обезпечителната нужда и съответна на нея мярка, постигаща целта на изпълнението и по възможност по-благоприятната за длъжника, е дължима и при налагането на ОМ по реда на Глава 24 от ДОПК.

По административната преписка няма данни да е извършено изследване на имуществото на длъжника и съответно от липсата на годно за обезпечение такова да се обоснове необходимост от забориране на всичките му банкови сметки.

В постановленията няма и констатация, че за посочените задължения няма наложено обезпечение, нито че наложеното обезпечение не е достатъчно. Същевременно в протоколите от срещите между органите по изпълнението и длъжника е видно, че на лицето преди процесните постановления е връчено предходно постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ 53-06-3554-1/06.10.2011г. и че дружеството навежда собствени машини като обезпечение, която възможност за обезпечение не е обсъдена в последвалите П.

Следователно публичният изпълнител, респективно решаващият орган, не са направили анализ на обезпечителната нужда в контекста на имуществото и поведението на длъжника при изпълнението, не се посочили изрично липсата или недостатъчността на обезпеченията, за да мотивират актовете си. При липса на констатации за разполагаеми и ликвидни активи, решението на публичния изпълнител да заборира всички банкови сметки на жалбоподателя се явява немотивирано и в противоречие на принципа за съразмерност на административните актове и тяхното изпълнение.

Освен горното и в двете постановления не е посочен конкретен размер на налаганото обезпечение – до какъв размер е наложеният забор по всяко от тях. Макар и такъв реквизит на постановлението да не е изрично посочен сред изброените в чл.196, ал.1 от ДОПК и в постановленията да е посочен размера на задълженията, по аргумент от изискванията на чл.196, ал.1, т.6 от ДОПК (конкретизиране не само на вида на ОМ, но и на имуществото, върху което се налага, т.е. и неговия размер, в това число размера на заборираните суми по сметки), на чл.195, ал.7 от ДОПК (обезпеченията трябва да съответстват на установените вземания на държавата или общините) и на чл.198, ал.2 от ДОПК (при налагане на няколко вида обезпечения, те могат да са на обща сума до размера на вземането), то следва да се посочи и размера на наложеното обезпечение, т.е. в случая размера, до който са заборирани сметките на длъжника в съответните банки. Предвид непосочването на конкретен размера, в който се налагат заборите, не може да се прецени спазване на основното изискване за съразмерност на обезпечението на задължението.

По съображенията, изложени по-горе относно липсата на мотивираност и

обоснованост на П. относно обезпечителната нужда и на конкретен размер на наложените с тях обезпечения, жалбата на [фирма] се явява основателна. Неправилна е и преценката в обжалваното решение на ответника за спазване на всички изисквания на Глава 24 от ДОПК при издаване на постановленията. С оглед на това съдът формира краен извод, че следва да се отменят постановления изх.№ 53-06-3554-7/21.02.2012г. и № 53-06-3554-9/21.02.2012г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП – С. и потвърждаващото ги решение № ПИ-62/20.03.2012г. на Директора на ТД на НАП – С..

Разноски не са претендирани и съдът не се произнася.

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ПИ-62/20.03.2012г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърдените с него постановления за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 53-06-3554-7/21.02.2012г. и № 53-06-3554-9/21.02.2012г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

ПРЕПИСИ от същото да се изпратят на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)